

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Salome
REGINA IERUSALIMULUI

Seria: Anii tăcerii

Cleopatra – regina Egiptului

Lea – soția lui Iuda Macabeul

Salome – regina Ierusalimului

Zara – umbra regelui

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Salome, regina Ierusalimului / Angela Hunt. – Oradea: Scriptum, 2019

ISBN 978-606-031-012-9

821.111

ANII TĂCERII

Salome

REGINA IERUSALIMULUI

ANGELA HUNT

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title

Jerusalem's Queen

by Angela Hunt

© 2018 by Angela Hunt Communications, Inc.

Published by Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

www.bethanyhouse.com

Bethany House Publishers is a division of

Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Salome, regina Ierusalimului

de Angela Hunt

© 2019 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-031-012-9

Tiparul executat în U.E.

ANII TĂCERII

In Biblia creștinilor, când întorci pagina după cartea prorocului Maleahi, dai peste Evanghelia după Matei, de parcă n-ar fi trecut decât câteva zile între scrierile prorocului și venirea lui Isus Cristos.

În realitate însă, între Vechiul și Noul Testament se întind patru sute de ani, așa-numiții „ani ai tăcerii“, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit poporului Israel prin prorocii Săi. Dar, în ciuda tăcerii prorocilor, Dumnezeu Și-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare și în lumea supranaturală.

El a condus poporul Israel printr-o vreme de încercări ce a stârnit speranța și dorința după venirea lui Mesia cel promis. De asemenea, El a pregătit împlinirea promisiunii făcute șarpelui în Grădina Edenului: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; El îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.“ (Geneza 3:15)

Dumnezeu nu doarme, și chiar dacă nu va comunica așa cum poate ne-am aștepta să o facă, El poate întotdeauna să vorbească unei inimi deschise.

SCURTĂ PREZENTARE A SERIEI

Anii tăcerii este seria de patru romane construite în jurul a patru personaje feminine puternice, cu un impact puternic în cei 400 de ani ai perioadei intertestamentare: *Cleopatra*, *Lea*, *Salome* și *Zara*. Perioada de tăcere nu înseamnă însă și o perioadă de inactivitate!

Iureșul de evenimente din această perioadă ce a pregătit venirea lui Cristos a avut un impact profund asupra culturii și civilizației umane, dar în special asupra poporului lui Dumnezeu.

Deși este o ficțiune, această serie de romane a Angelei Hunt încearcă să reconstituie lumea din perioada intertestamentară într-un mod foarte interesant și bine documentat din punct de vedere istoric. Personajele istorice sunt conturate cu trăsăturile lor fizice și morale, iar firul epic dezvăluie o perioadă în care speranța aproape dispăruse din inima poporului lui HaShem; credința era și mai mică, iar evreii erau din ce în ce mai convinși că acum singurul lucru care îi putea salva pe ei și credința lor era apariția lui Mesia.

CLEOPATRA s-a născut în 69 î.Cr., în Egipt, ca descendentă a lui Ptolemeu I (unul dintre comandanții lui Alexandru cel Mare) și fiică a

ANGELA HUNT

faraonului Ptolemeu al XII-lea. În ciuda traiului luxos și opulent, Urbi, așa cum era ea cunoscută la palat, nu a avut o copilărie prea ușoară, dar s-a bucurat în acea perioadă de compania unei bune prietene, Chava. Însă, în momentul în care Cleopatra ajunge în mod neașteptat să fie încoronată regină în 51 î.Cr., prietenia dintre cele două este frântă de interesele politice urmărite de Cleopatra, iar Chava este aruncată în închisoare, apoi vândută ca sclavă tocmai de cea cu care făcuse un legământ de sânge. În ciuda acestor trădări, Chava va vedea că HaShem este întotdeauna cu ea și Își ține întotdeauna promisiunile.

LEA provenea dintr-o familie de evrei ce a trăit în jurul anului 170 î.Cr. Pe vremea aceea, Iudeea era cunoscută ca „Pământul lui Israel“, pentru că regele seleucid le-a permis evreilor practicarea religiei iudaice. Ca fiică a unui comerciant din Ierusalim, ce s-a dovedit a fi un părinte agresiv, când Iuda Macabeul o ia în căsătorie, Lea se bucură că poate să scape de sub autoritatea tatălui ei. Dar lucrurile iau o cu totul altă turnură în momentul în care Matatia, socrul ei, decretează război împotriva neamurilor și persecuția evreilor. Aceste tensiuni se răsfrâng chiar și asupra familiei sale, iar Lea trebuie să aleagă dacă să rămână credincioasă adevăratului HaShem sau să asculte de regele țării. Acelea sunt momentele în care Lea învață ce înseamnă să iubești și să fii iubită cu adevărat.

SALOME ALEXANDRA – prima și singura femeie care a condus poporul iudeu după regina biblică Atalia, a cărei domnie avusese loc cu opt secole înainte. Născută în micul orașel Modein, frumusețea ei pălea în comparație cu sora ei mai mare. Deși învățase să citească încă de la o vârstă fragedă, în vremea aceea, fetele nu erau apreciate pentru abilitățile lor intelectuale. Dar după moartea tatălui și a surorii ei, Ioan Hircan, o rudă îndepărtată, le invită pe Salome Alexandra și pe mama ei să locuiască împreună cu familia lui din

SALOME, REGINA IERUSALIMULUI

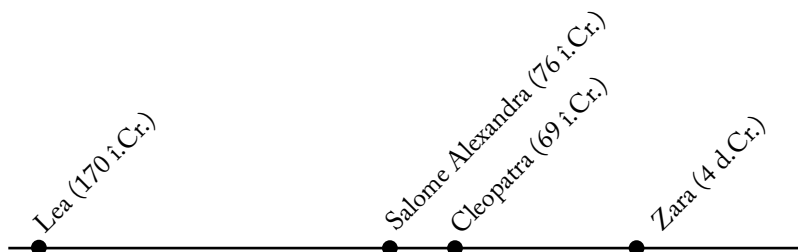
Ierusalim, unde setea ei de cunoaștere este astâmpărată. Ajunge soția unui politician pragmatic, care a ales-o pe ea ca succesori la tron în defavoarea fiilor săi. Soția lui s-a dovedit destoinică în ale guvernării, națiunea bucurându-se de una dintre cele mai pașnice perioade din istoria domniei Hasmoneenilor (76-67 î.Cr.). Deși Salome Alexandra își petrece o mare parte din viața ei drept un pion comandat de bărbații puternici din jurul ei, ea află că o femeie dedicată lui HaShem poate schimba lumea.

ZARA, slujnica lui Salome

Sunt două femei care se luptă să-și atingă țelurile și să supraviețuiască în tumultul de la curtea regelui Irod cel Mare, ce a domnit între 37 î.Cr. și 4 d.Cr. Salome, singura soră a regelui, o femeie răzbunătoare, căreia i s-a spus că face parte dintr-o rasă inferioară, un neam pe care HaShem nu-l va accepta niciodată. Ea a iscat multe intrigi și răutăți, împrăștiind chiar zvonul că Mariamne, cea de-a doua soție și iubirea vieții lui Irod, l-a înșelat, ceea ce echivala cu o crimă de lezmajestate. Manipulat de Salome, Irod a permis condamnarea la moarte a soției sale.

Cea de-a doua femeie, Zara, era slujnica lui Salome. Deși trăia în preajma ei, a fost o personalitate cu totul diferită de cea căreia îi slujea. Zara vede durerea oamenilor care aveau nevoie de înțelegere și de compasiune, și caută să le vină în ajutor chiar în acea perioadă în care nimeni nu era demn de încredere și nimeni nu era în siguranță, indiferent că se afla la putere sau în slujba celor puternici, dar ea acționa în numele lui HaShem, care este întotdeauna vrednic de încredere și atotputernic.

*Înțelepții noștri au hotărât ca nimeni să nu își învețe
ficia din Tora, pentru că mintea celor mai multe femei nu
este capabilă să se concentreze la învățat și astfel, datorită
sărăciei lor intelectuale, ele preschimbă cuvintele Torei în
cuvinte lipsite de sens.*

MOISE MAIMONIDES, *Mishnah Torah*
„Legile studierii Torei,” 1:13

CAPITOLUL I

Iată-i pe toți aici, adunați precum vulturii în jurul așternutului meu, privind cu fețele lor prelungi și plecându-se în răstimpuri mai aproape – ascultând dacă mai respir. Hircanus mă studiază cu ochi umezi; Aristobul nu e de față, fără doar și poate își lucrează fărădelegile în afara Ierusalimului. Nevasta lui, pe care nu am agreat-o niciodată, zâmbește la marginea patului meu, gata să zboare la soțul ei de îndată ce eu nu mai sunt.

HaShem, nu ar fi cu putință să mai rămân un pic? Fiii mei nu trăiesc în pace unul cu altul și mă tem că dușmănia dintre ei va spulbera pacea din Iudeea.

Îmi închid ochii, iar în iatac se lasă tăcerea. Când îi deschid din nou, nora mea de lângă mine se încruntă.

Îmi mut atenția asupra celorlalți. Ce de fețe dragi! Iată-l pe Simeon ben Șetah, care mă ia de mână și rostește o binecuvântare peste creștetul meu. Iată-l pe Honi, făcătorul de cercuri, care își croiește drum până la mine pe lângă Simeon, vrea să mă vadă. Eu încerc să îi zâmbesc, însă buzele mele nu răspund așa cum aș dori.

Sunetul îndepărtat al unei cântări de jale ajunge până în iatac. Cei din jurul meu își aruncă câte o privire în grabă, iar prietenii și familia

ANGELA HUNT

mea deodată sunt preschimbați în oameni dragi de demult. Tata! Sora mea, acum o femeie frumoasă așa cum am știut dintotdeauna că va ajunge. Mama mea, care îmi zâmbeste cu plăcută surprindere. Și unchiul, stând semeț cu mâinile împreunate, cu o privire plină de mulțumire. Îi văd pe Alena, pe Abigail și pe Ezra Diagos...

— Stăpână?

Am clipit la auzul vocii Kisei. Genele îmi tresar și cu mare greutate privesc la fața ovală ce stă aplecată lângă a mea.

— Honi Ha-Meaggel ar dori să se roage cu tine.

Încuviințez din cap, sau cel puțin încerc să o fac, iar în timp ce făcătorul de cercuri citește, cuvintele atât de dragi mie mă înalță deasupra locului unde mă aflu și îmi distrag atenția de la musafirii mei.

*Îmi voi ridica ochii spre munți:
de unde-mi va veni ajutorul?
Ajutorul meu vine de la Adonai,
Care a făcut cerurile și pământul.
El nu va lăsa să ți se clatine piciorul,
Păzitorul tău nu va dormita.
Iată că nu dormitează, nici nu doarme,
Păzitorul lui Israel...*

Îmi plec privirea spre curtea palatului care este înșesată de oamenii mei, dintre care mulți plâng. Aerul e încărcat de plânsetul bocitorilor. Bărbați și femei se bat cu pumnul în piept, rugându-L pe HaShem să îmi binecuvânteze călătoria... *după cum și eu am binecuvântat Israelul.*

Cuvintele lor sunt balsam pentru sufletul meu. Mulțumiri fie aduse lui HaShem, El a ascultat rugăciunea unei fete orfane și i-a împlinit cea mai fierbinte dorință: să aibă un rost într-o lume unde femeile sunt adesea roabe, trecute cu vederea și uitate.

Iar atunci El a făcut-o regină.

CAPITOLUL 2

Șelamzion

Mi-am acoperit ochii, neputând să mă uit la omul mort de pe masă. Ocupate în felul acesta, mâinile nu mi-au putut proteja urechile, care s-au umplut de țipetele tulburătoare ale mamei și de plânsetul tot mai aprins al bocitoarelor.

— Soțul meu, strigă mama, cu voce tremurătoare. Și frumoasa mea fată! Cum să fiu în stare să îi pierd pe amândoi într-o singură zi?

— Liniștește-te acum. Abigail o luă pe mama în brațele ei. Poate că Ketura Desmona va fi încă în viață. Nu vom ști nimic până nu o gădesc.

Mama scutură din cap.

— Nu mai este. HaShem a luat-o de la mine.

Dintr-odată bocitoarele se apucară din nou să jelească, iar mama să suspine.

Copleșită de vederea acelor lucruri și de auzul acelor plânsete pline de durere, m-am făcut mică într-un colț, dorindu-mi nimic mai mult decât să mă fac nevăzută. Nimeni nu privea în direcția mea, pentru că eu eram a doua fiică, cea oarecare. Eu nu eram decât Șelamzion.

— Atât de brusc, spuse Abigail și îi dădu drumul mamei. Bătrâna femeie, cea mai apropiată vecină a noastră, luă o bucată de pânză udă,

ANGELA HUNT

șterse pieptul lipsit de viață al tatălui meu și scutură din cap. Itamar a fost un om deosebit. HaShem te-a binecuvântat cu un soț minunat, un om bogat, iar acum El ți l-a luat.

— Binecuvântat fie numele Domnului, murmură o altă vecină cu buzele strânse într-o linie în timp ce freca hotărâtă pielea dintre degetele de la picioarele răposatului. El a dat, El a luat.

— Bine, dar să îl ia așa! izbucni mama, privind de la o vecină la alta. Azi, de dimineață, era bine-mersi. A dejunat și a plecat călare împreună cu Ketura, și înainte să apuc să ajung măcar până la fântână, soțul meu s-a întors acasă mort! Și fiica mea – mândria și bucuria mea – ce s-a ales de ea?

O nou-venită o apucă pe mama de braț.

— O moarte rapidă este o îndurare, iar fiul meu a spus că soțul tău a murit pe loc. Se pare că dobitocul lui a dat îndărăt și Itamar a căzut pe spate. Fiica ta trebuie că a fost aruncată din șa.

— Și atunci unde e? țipă mama. Se duse la geam, deschise obloanele din lemn și privi în curte, de parcă s-ar fi așteptat ca sora mea de nouă ani să își facă apariția în fața ușii. Unde-ar putea fi?

— Sărmanul, mândrul Itamar. Măinile lui Abigail alunecară pe fruntea celui răposat. De ce a trebuit să iei calul? Nu te-ai putut mulțumi cu un catâr?

Celelalte femei nu răspunseră, ci continuară să spele trupul.

Cu toate că nu eram decât un copil de șase ani, știam că bătrâna rostise un adevăr. Majoritatea sătenilor din Modein călăreau pe catări, dacă alegeau să călărească, însă tata insistase să călărească un cal. Și nu orice fel de cal – animalul lui trebuise să fie un armăsar, cel mai bun pe care îl puteai cumpăra pe bani, și trebuise să fie o fiară mândră și plină de viață, cu o atitudine sălbatică prin care îi speria pe călăreții mai puțin pricepuți.

Insistența aceea, zămislită din mândrie, probabil îi costase viața tatălui. Armăsarul lui țâfnos se zbătea adesea când i se suia careva în spinare, și lovea frecvent pe câte un trecător care se întâmpla să îl sperie. Mama spunea adesea că animalul acela era cu totul lipsit de încredere, însă tata nu făcea altceva decât să râdă de temerile ei.

Acum însă nu râdea. Iar Ketura? Unde era soră-mea?

Înainte de apusul soarelui, tata avea să își ocupe locul în mormântul

SALOME, REGINA IERUSALIMULUI

familiei, iar eu și mama aveam să ne trăim viața fără el. Aveau să îmi lipsească ochii lui negri și scăpărători, răsul lui cu poftă și mâinile muncite care întotdeauna mă mângâiaseră pe creștet cu afecțiune.

Un suspin mi se sui în gâtleej, și cu greu mi l-am reprimat. Mama era deja înnebunită de durere; nu doream să o supăr și să îi pricinuiesc și mai multă durere.

Acum pășea prin încăpere, cu mâinile în continuă mișcare – lipindu-le de frunte, agățându-se de masă, trăgându-și marginea tunicii ce-i înconjura gâtul.

— Ce-o să ne facem? întrebă ea, privind în jur. Părinții lui Itamar sunt morți, și nu are frați. Surorile lui s-au măritat în alte familii...

— Oamenii din Modein vor fi generoși, spuse Abigail, la fel cum au fost și cu mine când mi-a murit bărbatul. Legea le poruncește să lase niște grâne și fructe neculese pentru cei nevoiași.

— Dar eu nu vreau să fiu săracă! Mama se uită de la o femeie la alta, căutând răspunsuri pe care ele nu le aveau. Tot ce am sunt niște cai neîmblânziți, și nimeni nu va vrea să îi cumpere după ce s-a întâmplat. Am fiice de hrănit, asta dacă nu cumva... Vocea i se frânse când se uită spre scăunelul pe care obișnuia să șadă Ketura când luam masa. Ketura! Vocea ei chinuită se revărsă pe geam când se întoarse spre el, căutând-o cu disperare pe sora mea.

— Vezi-ți de soțul tău! Vocea lui Abigail acoperi văicărelile bocitoarelor. Jumătate din sat o caută pe fiica ta. O vor găsi în curând.

Cam fără tragere de inimă, mama plecă de la geam și veni la masă, apoi îl privi pe bărbatul mort și izbucni din nou în plâns.

— Cu ce om nesăbuit m-am măritat! Nu ar fi trebuit să o ia niciodată pe Ketura cu el pe animalul acela.

Asta îi culese o privire ucigătoare din partea lui Abigail, dar eu nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că o voce puternică strigă deodată din drum:

— Sefora!

Mama își înălță creștetul și, pentru o clipă, ridurile de îngrijorare de pe frunte i se topiră.

— Au găsit-o pe frumoasa mea fată?

Zbură din nou la geam, și după urletul pe care-l scoase am știut că nu o găsiseră pe sora mea în viață. Mama făcu câțiva pași îndărăt

ANGELA HUNT

și se prăbuși pe podea, sfâșiindu-și tunica în timp ce aerul părea să se cutremure de agonia durerii ei.

Un bărbat din sat pași pe ușă cu sora mea în brațe. Fără să spună nimic, puse trupul Keturei lângă tata, iar femeile din odaie își înălțară vocile într-un nou vacarm al pierderii de neînchipuit.

Cauza morții – mai târziu aveau să spună că fusese o mușcătură de șarpe – nu conta. Nu auzeam nimic în afară de jalea mamei care își pierduse soțul și fiica cea frumoasă, că nu îi mai rămăsese nimic, așa că putea la fel de bine să se ducă în mormânt alături de ei.

La două zile după ce i-am îngropat pe tata și pe sora mea, un bărbat călare pe un cal deosebit intră în sat. L-am văzut intrând pe porți, în mod inexplicabil, am simțit că venise să o vadă pe mama.

— Cine-o fi? întrebă în șoaptă una dintre celelalte fete, arătând spre străinul aflat în mijlocul unui nor de colb.

— Cineva de seamă, răspunse alta. Poartă veșminte alese.

Mi-am lăsat vasul la fântână și m-am dus în grabă acasă. Mama nu mai făcuse nimic prin casă de la înmormântare, așa că eu mă duceam după apă și mărunțeam grânele cum puteam mai bine. Însă brațele mele nu erau în putere, iar strădaniile mele erau departe de a fi satisfăcătoare.

Am trecut de câteva case, fiecare retrasă în spatele unei curți. În fiecare curte câte o femeie stătea la poartă și privea spre fântână, unde străinul descălecuse pentru a-și adăpa calul.

— Ce animal frumos, remarcă o femeie.

— Ce tunică scumpă, spuse alta.

— Îmi pare cunoscut, strigă femeia de pe partea cealaltă a străzii. L-am mai văzut.

— E unul dintre fiii marelui preot. Gura lui Abigail se lărgi într-un zâmbet. E văr de departe cu Sefora. Ascultați-mă, a venit de la Ierusalim să o vadă.

— Nu poate intra în casă, spuse cea dintâi, cu vocea plată. N-o să intre. Sefora e necurată până la Sabat.

SALOME, REGINA IERUSALIMULUI

— La fel ca noi toate, spuse Abigail. Dar tot putem sta de vorbă cu el.

— Sefora! Femeia care locuia lângă casa noastră se întoarse spre intrare. A venit cineva să te vadă.

Am ajuns la casa noastră chiar când mama ieși în curte. Fața îi era palidă, capul descoperit, iar ochii încă umflați. Privi în jur, apoi întrebă în gol:

— Cine să vină la casa aceasta de jale?

Fără să spună nimic, toate femeile s-au întors spre fântână, unde omul cel bine înveșmântat își lăsase calul. Venea pe drumul plin de praj, fără să zică nimic, studiindu-le pe fiecare dintre femei în timp ce se apropia. În cele din urmă, se opri la poarta ce dădea spre curtea noastră.

Nu își ceru voie să intre, ci își plecă fruntea într-un salut respectuos.

— Sefora, soția lui Itamar?

Mama își miji ochii la el.

— Oare să fii Ioan Hircanus?

— Verișoară. El o salută, iar vocea lui gravă era încărcată de grijă.

Mi-a părut tare rău să aud de Itamar și de copila ta. Știu că ți-e inima grea, dar am venit să îți ofer mângâierea pe care ți-o pot da. Vreau să te asigur că nu vom trece niciodată cu vederea nevoile tale. Familia mea va fi familia ta, și nu mai trebuie să te temi pentru viitorul tău.

Lacrimi sclipiră în ochii mamei.

— Am suferit o mare pierdere. Itamar nu mai e, iar Ketură – era cea mai frumoasă fetiță din Modein. Ar fi fost o mireasă minunată pentru un tânăr norocos. Ar fi fost potrivită pentru un prinț.

Musafirul își înclină creștetul.

— Da, ultima dată când am vorbit cu Itamar, el a vorbit despre frumusețea celei mai mari dintre fetele tale. Însă mai ai încă o fiică, nu?

Mama clipi, apoi încuviință din cap.

— Salomeea Alexandra.

— Itamar spunea că și cea mai mică dintre fetele tale este excepțională. A spus că era isteată.

Mama clipi din nou.

— Isteată?

ANGELA HUNT

— A spus că a învățat singură să citească. Că era mult peste anii ei și studia Tora alături de el, învățând cuvintele pe de rost la fel de ușor ca un învățat.

Mama îi aruncă o privire nesigură.

— A spus el asta?

— Da, așa a spus. Apoi când am auzit de tragedia ce-ai suferit, am știut că trebuia să vin și să îți ofer ajutorul nostru. Vom fi bucuroși să vă purtăm de grijă ție și fetei tale.

— Sunteți prea bun. Mama murmură vorbele acestea absentă, și îmi dădeam seama că încă se gândea la cele pe care i le spusese tata omului acestuia.

— Prostii. Sunt convins că și Itamar ar fi făcut la fel dacă lucrurile ar fi stat pe dos.

Mi-am înclinat capul și m-am gândit la vorbele străinului. Chiar dacă tata fusese un om bun, nu mi-l puteam închipui să se ofere să poarte de grijă familiei acestui om puternic. Probabil că ar fi râs la propunerea lui, o turmă de lei care ar fi pufnit la ajutorul oferit de un șoricel.

— Voi trimite o căruță după voi de Sabat, continuă Ioan Hircanus. De atunci înainte, tu și Salomeea veți fi în grija mea. Avem un loc pentru voi, așa că nu mai trebuie să vă faceți griji de nimic.

Făgăduința asta, atât de ușor făcută, părea să spulbere umbrele din curte și să lumineze fața mamei. Ridicându-și privirea, reuși cumva să își ia inima în dinți și să îi ofere un zâmbet slab.

— HaShem să te binecuvânteze și să te păstreze, vere, până vom vedea căruța ta intrând pe poarta noastră.

Deși durerea zăcea grea peste inima mamei, toată săptămâna care urmă făcu tot ce îi stătu în putință să se pregătească pentru mutarea noastră la Ierusalim. Dăruie veșmintele tatei și vându caprele noastre vecinilor. Vându și caili năvăși ai tatei unui neguțător. Strânse cele câteva tunici și sandale ale noastre, aranjând tot ce aveam în lăzi de lemn și coșuri împletite.

După ce am terminat de făcut bagajele, nu mai erau lucruri cu